

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת צו

טז' אדר ב תשפ"ב 1120

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	5:13	5:22	5:29	5:34
מוצאי שבת	6:26	6:28	6:27	6:27
רבנו תם	7:06	7:04	7:04	7:06

הילולא דצדיקיא

- טז. רבי נסים ירחי, מרבני תונס
- טז. רבי אליעזר מנחם מנדל בידרמן האדמו"ר מללוב
- יז. רבי יעקב חי בירדוגו, מחכמי המערבים
- יז. רבי ישראל זאב מינצברג
- יח. רבי יחזקאל לוינשטיין משגיח ישיבת פוניב'ז
- יח. רבי רפאל חדאד, מח"ס 'פטר רחם'
- יט. רבי שמואל ענגל מח"ס 'ש"ת 'מהר"ש ענגל'
- יט. רבי אברהם חלאווה מח"ס 'מנחת אברהם'
- כ. רבי יוסף הכהן כוג'הינוף מגדולי רבני בוכרה
- כ. רבי יואל סירקיש, בעל ה'בית חדש'
- כא. רבי אברהם בן מוסא מח"ס 'מנחת סוטה'
- כא. רבי אלימלך מליז'נסק בעל 'נעם אלימלך'
- כב. רבי מאיר יונה, מח"ס 'בית מאיר'
- כב. רבי אברהם מאיר יעקובוביץ

משביר לדוד

מעלת הזריזות בעשיית המצוות

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה הוא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו" (ויקרא ו, ב)

מפרש רש"י ז"ל, אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס. פירוש הדברים, שהרי קרבן עולה נקרב כל כולו לשם ה', וכל היום והלילה עסוקים הכהנים בשחיטתו, בהקרבנות, בשריפתו ובהרמת הדשן, ולאחר מכן להחליף בגדים להוצאת הדשן אל מחוץ למחנה. לכן, מאחר ויש בהקרבה זו הרבה עבודה וטרחה, ואין לכהן ממנה כולם, מזרות התורה את אהרן ובניו שלא להתעצל בעשייתה.

ותמיהה גדולה לי בזה, הכיצד ניתן לחשוך חס ושלום בממלכת כהנים, החל באהרן הכהן הגדול וכלה בבניו, שמפני החיסרון כיס שיש להם בקרבן זה יתעצלו בעשייתו בזמנו, עד כדי כך שצורך פסוק מיוחד לציווי זה בתחילת פרשת עולה, הדברים צריכים ביאור.

ונראה להסביר בסייעתא דשמיא. ידוע שטבע האדם ומציאות הווייתו היא, שמזדרז הוא בעשיית מעשים רק כשיש לו ריווח מכך, ואזי לא ימצא לעצמו צדדים וסיבות להתעצל, ונמשיל לכך משל מחיי המעשה. אדם שצריך להשכים בבוקר מוקדם בכדי להספיק לטיסה, הוא וכל משפחתו, לשם יציאה לנפוש, הרי שבוודאי לא יתעצל לקום, משום שיש לו בזה הנאה ונגיעה אישית, שלא יפסיד את טיסתו ויגרום לו הפסד. או שהוא נוסע לעסקיו, וצריך להתעורר השכם, הרי שבוודאי כל עצמותיו תאמרנה לו בבוקר לקום בזריזות. אך אם האדם עיף, מפני שנשכב לישון על מיטתו מאוחר בלילה, וצריך לקום בבוקר לתפילה, הרי שעל אף שתפילת שחרית היא כקרבן התמיד, בכל זאת היצר הרע מוצא טענות שונות ופתרונות בכדי שלא יזדרז לקום, באומרו לאדם הלא חסר לך זמן רב בשנתך, טענות אלו הם ממש בבחינת חיסרון כיס.

לכן באה התורה ומזהירה את אהרן הכהן הגדול, שהיה צדיק גמור ושקול כמשה אחיו, וח"ו שיש לחשוך בו שיתעצל בהקרבת קרבן עולה עקב החיסרון כיס שישנו בה. בכל זאת נאמר פסוק מיוחד על זה, שכשהוא עוסק בקרבן עולה שיש בה חיסרון כיס, שיעשה זאת בזריזות, לפי שירדה תורה לסוף דעתו של כל אדם, גדול כקטן, שבעניינים אלו בני אדם מתעצלים, ועל ידי הציווי לאהרן קדוש ה' לעשות קרבן העולה, שהיא עם חיסרון כיס, בזריזות, בזה יהיה דוגמה לבניו הכהנים, ובזה יהיה לימוד לכל ישראל, כפי שכתב רש"י ז"ל: מיד ולדורות, שמכאן יוכל כל איש יהודי לדורות, להבין חשיבות הזריזות בעשיית המצוות.

ויותר יש לומר, שעצם הציווי מאת ה', יגרום לכהנים להקריב קרבן עולה בזריזות ולשם שמים. לפי שהאדם כשהוא מצווה ועושה, זה נותן לו כוחות אדירים הבאים מן המצווה

עצמה לקיימה כפי הראוי. לכן, אף על פי שקרבן עולה חשובה היא עד מאוד, שהוא כולו כליל לה', מכל מקום מצוה התורה ומזהירה שעל הכהנים לקיימה בזריזות יתירה, מפני שעצם הציווי והזירוז, נותן כח להקריב הקרבן כפי שרוצה התורה.

ועלה במחשבתי רעיון נפלא. הנה כאשר יודע האדם שמצווה פלונית חשובה היא בעיני ה', הרי שראשית הוא מתחיל לחשב דרכו, ולשקול בדעתו כיצד יקיים אותה. אך עד שהוא חושב כה וכה, עלול הוא להפסיד את המצווה. לכן, אל לו לאדם לחשוב יותר מדי, שמא יצליח מעשה שטן ויצא שכרו בהפסד המצווה, שלא יעשה אותה כלל, או שיעשה אותה למחצה ובעצלות.

לזה ציוותה התורה את הכהנים, מאחר והם יודעים את גודל ענין קרבן העולה, היא העולה שכל כולה לה', משום שהיא מכפרת על מחשבות רעות והרהורים רעים של כלל ישראל, ולכן גדול כוחו של היצר הרע להכניס עצלות בכהנים בהקרבת קרבן העולה, שעל ידי כך יישארו ח"ו בני ישראל פגומים בעבודת ה', עקב שלא נתכפרו להם המחשבות רעות והרהורים רעים, משום הכי אומרת התורה ציווי מיוחד של זירוז לכהנים המתעסקים בקרבן עולה, שלא יהיו במחשבות כשמוגיע זמנה, אלא יזדרזו בעשייתה, משום שיש בה תיקון הרהורים רעים.

והנה ידועים דברי הבן איש חי, שלעתיד לבוא יאמרו המלאכים קדוש קדוש קדוש לפני הצדיקים, כפי שאומרים שלוש פעמים קדוש לפני ה'. והטעם לכן, מפני שהצדיקים קידשו עצמם בשלוש קדושות, במחשבה בדיבור ובמעשה. וחשבתי, שלכן אומרים 'סוף מעשה במחשבה תחילה', שהאופן שבו המעשה יסתיים תלוי במחשבה הקודמת לכן, בקדושתה ובטהרתה. לזאת, לכשתעלה בראש האדם מחשבה טובה לקיים איזו מצוה, בוודאי תעלה המצווה לרצון לפני ה' רק כשהמחשבה הייתה טהורה, ונעשית תיכף ומיד ממנה מצוה, שהרי הזריזות המעשה המצווה מגלה על חשיבות המצווה, בבחינת מה שאמרו חז"ל (מכילתא בא, מס' דפסחא פ"ט) מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, פירוש, מצוה שבאה לידך וחשבת עליה, מיד אל תחמיצנה שמא תתעצל בעשייתה.

כ"ק אבא מאיר זע"א היה אומר תמיד, "זריזות חצי מזל". פירוש הדברים, כשנופל בלב האדם רצון לעשות מצוה, ונופלת במחשבתו השתוקקות לכן, מיד יתחיל בצעדים של זריזות לסמוך מחשבה לעשייה, ובזה נחשב לו שעשה כבר חצי מן המצווה. וכעת, מכח החצי הזה, שהוא בכח זריזותו של האדם לעשות המצווה תיכף, יבוא בסייעתא דשמיא להשלמת כל המצווה. וזו מעלת איש צדיק שמקדש מחשבתו, ומיד סומך עשייה למחשבה, שלא להחמיץ את המצווה.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

שמירת ייחוד עם כספת!?

רש"י בתחילת פרשתינו טורח לבאר את הביטוי שעל שמו נקראת פרשתינו 'צו': "אין צו" אלא לשון זיוז, מיד ולדורות. אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כיס".

עד כמה יש לזרו את האדם במקום שיש חסרון כיס, מעורר בעל ה'נועם אלימלך' על פי הרמז, "דהנה האדם העובד את השם יתברך, צריך לעבוד בזריזות ובמידות טובות. אבל העובד את השם יתברך בעצלות ובדוחק שלא ברצון, אזי הרי הוא חסר הגוף, שאין לו גוף כמו כיס ונרתיק לנשמה. וזה שרמזו רש"י, ביותר צריך לזרו במקום שיש 'חסרון כיס', דהיינו שעובד בעצלות כנ"ל".

על גודל הזהירות שאנו צריכים להזדרז ולהיזהר בענייני ממונות, מספר הרב גמליאל רבינוביץ שליט"א, סיפור מפעים על אחד מגדולי ראשי הישיבות בדור שלפנינו זצ"ל, שהיה נוסע רבות לחוץ לארץ ומכתת רגליו על פתחי נדיבים למען אחזקת הישיבה הקדושה.

בביקורו בבית אחד הגבירים הנכבדים, שהיה רגיל לפקוד את ביתו ולהתרימו מידי שנה, קיבלו העשיר בכבוד גדול כראוי לו, והכניסו אחר כבוד אל טרקלינו המפואר, שם בצידי השולחן המפואר עמדה 'כספת' קטנה שממנה היה הגביר שולף בכל פעם סכום גדול ונכבד, ותורם למען אחזקת הישיבה לשנה נוספת.

במהלך הביקור, תוך כדי שיחתם הנעימה, נצרך לרגע העשיר לצאת לכמה דקות, הוא ביקש את סליחתו של ראש הישיבה הנכבד על שנאלץ להפסיקו באמצע הביקור, והתנצל בבקשת רשות לצאת לכמה דקות בלבד, כשהוא תכף ומיד חוזר.

להפתעתו כשחזר מיד לאחר כמה רגעים, רואה הוא את הרב עומד מבחוץ, וממתין לו בכניסה אל החדר.

"מדוע יצאתם החוצה? התפלא המארח, הרי אמרתי שאחזור מיד?"

"יראתי לנפשי מפני גמרא מפורשת - ענה הרב לתומו - שכן אמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא קסד, ב): 'אמר רב עמרם אמר רב, שלוש עברות אין אדם ניצול מהן בכל יום וכו'. אמר רב יהודה אמר רב, רוב בגזל'. עיין שם.

מעתה עשיתי קל וחומר בנפשי; אם בעריות החמורות שרק מיעוט נכשלים בהם, גזרו עליהם חכמינו ז"ל איסור 'יחוד', כדי להרחיק את האדם מן העבירה. כל שכן וכל שכן בעוון 'גזל' שהוא יותר מצוי, שרוב העולם נכשלים בו, בודאי שצריך להחמיר ולחוש בו משום 'יחוד' ומכיון שיש כאן בחדר פנימה 'כספת' מלאה במרשרשים יצאתי אפוא החוצה...

העשיר עמד נדהם ומשתומם לנוכח צדקותם של חכמי הדור, שלא התבייש לומר כן על עצמו! ותכף על אתר הכפיל את תרומתו באותה שנה פי כמה מונים!

ועוד סיפר על מחותנו הצדיק רבי זונדל קרויזר זצ"ל, בעל 'אור החמה', ששח פעם ליהודי אחד מבאי ביתו שהיה מקפיד מאד ומחמיר בכל המאכלים הנכנסים למטבח, שיהיו אך ורק בהכשרים מהודרים ביותר, ומשגיח בשבע עיניים בכל ענייני הכשרות. אולם בענייני ממונות - ידע רבי זונדל מקרוב שהוא מזלזל בהם, ואינו מקפיד כראוי.

כשנקרטה הזדמנות לידו, כשראה אותו מזלזל בענין תשלום ממון שהתחייב בו, אמר לו: אמנם משגיח אתה מאד על האוכל הנכנס לפיך, אבל על הכסף שלך אינך משגיח, והכסף שלך הוא טרף! ונמצאת עם כסף טריפה שלך אתה הולך וקונה אוכל, איזו כשרות היא זו? אם תזמין אותי לסעודה, לא אוכל לסמוך עליך!

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

וצדקה תציל ממות

חסדים וניסים רבים עושה לנו הקב"ה מידי יום ביומו, וכמובן שחייבים להודות לו על כל הטוב אשר גמלנו. אולם יש לדעת שלא יוצא האדם ידי חובתו בהודאה בלבד כי אין די באמירת תודה להקב"ה, אלא ההודאה והתודה החשובה ביותר היא בזה שאדם מתקרב יותר לבורא ולומד את תורתו ומקיים את מצוותיו.

אספר לכם מעשה שהיה. כאשר פגשתי את שני האחים היקרים חיים ויצחק ויינר הי"ו אשר תרמו לנו את בית הכנסת הזמני שהיה באשדוד הם הבטיחו לתרום לי סכום של תשעת אלפים דולר, וכשעברה תקופה ביקשתי מאדון ר' משה גופס הי"ו שיגש אליהם ויאמר להם שיזדרזו בקיום הנדר ויזכיר בפניהם את הפסוק במשלי "וצדקה תציל ממות".

ר' משה הי"ו עשה כבקשתי והזכיר ליצחק ויינר את התרומה שיזדרזו לתת, כדי שיתקיים בהם הפסוק "וצדקה תציל ממות". ומר יצחק כששמע זאת נתן את הסכום, לאחר מכן כשנכנס חיים אחיו למשרד ושמע את העניין - מיד אמר שבדעתו להכפיל את הסכום ולתת עוד תשעת אלפים דולר, כדי שיהיה ביחד סכום של שמונה עשר אלף דולר כמנין ח"י. כל זה היה ביום חמישי בערב והנה ביום שישי בבוקר טסו שני האחים הללו במטוס לעסקיהם. ובמטוס שאל יצחק את חיים אחיו מדוע הוספת על הסכום שתרמנו? ענה לו חיים - וכי אינך מסכים לכך?! אינני מתנגד, ענה יצחק, הם עוד לא הספיקו לסיים משפטים אלו, ולפתע שוד ושבר - שני מנועי המטוס כבו והמטוס נפל והתרסק כשבר כלי וכולם נהרגו רחמנא ליצלן, מלבד שני האחים הללו שבחסדי שמים נשארו לפליטה. חיים איבד את הכרתו, ועל יצחק נפלה חתיכת מתכת והיה במצב של סכנה ובחסדי שמים עליהם ברוך ה' שבו לאיתנם.

כשדיברתי איתם מיד אמרו לי - תודה רבה על שהזכרת לנו לקיים את הנדר וראינו בעליל כי צדקה זו הצילה אותנו. אמרתי להם ומה תאמרו לבורא העולם שהציל אתכם? אלף פעם תודה רבה - ענו לי. אנו מודים לו בכל לב על שהצילנו ושם נפשנו בחיים ולא נתן למוט רגלינו. אך עלינו לדעת כי ההודאה הגדולה היא כשקורה לאדם נס גדול כקטן שיתקרב יותר אל ה', יתחזק יותר במצוות ובמעשים טובים כי אין זה די לומר תודה. הודאה זה דבר שחולף והולך ואדם אינו זוכר זאת ואילו כשמתקרב אל ה' הרי שמוכיח להקב"ה את אהבתו אליו וזוהי התודה הגדולה, להתקרב יותר ויותר ולחפש את "קרבת א-להים לי טוב".

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

שאלת שלום בגילוי ראש

אדם העומד בגילוי ראש, יכול לשאול שלום ולהשיב שלום, אף ששמו של הקב"ה הוא שלום, מכל מקום אין זה מן השמות הקדושים ממש.

אכן יש מהפוסקים הסוברים שראוי להימנע מלשאול ולהחזיר שלום בגילוי ראש.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אין להתיימש משום נשמה

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ויקרא ו, 1)

מבאר רש"י הק' - אש שנאמר בה תמיד היא שמדליקין בה את הנרות, שנאמר בה 'להעלות נר תמיד'. עד כאן דבריו.

נהנה ניתן להסביר שהנרות אלו הנשמות. התורה מבקשת את לב האדם שתמיד יהיה בוער באש התורה, לא רק לצורך עצמו, אלא גם לצורך אחרים. שישתמש האדם באותה 'אש תמיד' הבערת בו, ויטיב אותה אף לנשמות הטועים, על מנת שיבואו גם הם להתחמם מאש התורה.

ואל יתיימש האדם משום נשמה, היות ואין אתה יודע מתי תבוא שעתו של האדם. והנה הקב"ה חפץ לדור בקרב התחתונים שנאמר (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - בתוכו של אחד ואחד מכלל עם ישראל (עי' נפש החיים א, ד).

ויש לעורר ולהקשות משום מה רצה הקב"ה לדור בקרב בני האדם העשויים מחומר, ולא ביקש להימצא עם אופנים ושרפי הקודש שכל כולם קודש ורוחניות. ולכאורה מתאים היה שהקב"ה - שהינו אש אוכלה וכל כולו תכלית הקדושה, ישכון בקרב מלאכי מעלה שאף הם קודש ורוחניות. והיאך זה ביקש להימצא בזה העולם - שהחומר והרוח משמשין בו בערבוביה?!

וביאור הדברים, שהקב"ה מבקש ואוהב את המסירות נפש שבניו מגלים כלפיו, שעל אף שיש בידם יצר הרע, הם מתעלים ומתגברים על עצמם, ומתוך גבורה עילאית גוברים על יצרם הרע וממליכים שם שמים עליהם. ואם האדם התרחק מדרך התורה והמצוות, אזי הינו בבחינת נשמה אבודה, או שיצרו הרע גבר עליו. ואם הקב"ה בכל זאת נתן הזדמנות לבני האדם וביקש לשכון בתוכם - על אף שלעיתים היצר הרע תוקפם, אף אנו צריכים לקרב את נשמות בני ישראל הטועות שהיצר הרע לקחם אליו. ומתוך שנקרבים אל ה' ואל תורתו, נתדבק במידות ה' בבחינת האמור (שבת קלג, ב) 'מה הוא - אף אתה'.

וגם יהודי הרחוק עתה משמירת התורה והמצוות, אם יאירו את עיניו יתכן ויהיה בכוחו למסור את נפשו עבור ה' יתברך, ואז הקב"ה יבוא לדור בקרבנו. וכל נשמה אבודה השבה אל כור מחצבתה, הרי היא כבניית משכן לה'.

כתוב בתורה (שמות מ, יח) "ויקם משה את המשכן", ודברים כגון אלו יאמר הקב"ה לאדם המזכה את הרבים - ראה כמה משכנות זכית להקים בזכות שזיכית את הרבים, כל אותם משכנות היו עד עתה שבורים ומנותצים, אך אתה במסירות נפשך הקמת אותם מחדש, ולכך הזכות נזקפת לך.

ואמנם אין הדבר קל כלל ועיקר, וברי הוא שזיכוי הרבים דורש הרבה טורח ויגיעה, אך כבר אמרו רבותינו (אבות ה, כד) לפום צערא אגרא - כגודל הצער והטרח כן גודל השכר. ככל שהאדם עמל ומצטער יותר בעבודתו, כך יגדל ויתרבה שכרו לעולם הבא.

הכל יודעים כמה דמעות אנו שופכים, כמה אנו מתפללים עבור חינוך הילדים, משקיעים מחשבה ומטכסים עצה, היאך ומה לעשות, כדי שהם יגדלו עובדי ה' ויראי שמו. והנה ישנה עצה בדוקה לגידול ילדים יראי ה' - זיכוי הרבים. על כל אחד לבדוק בעצמו מהו הדבר שבו יוכל לזכות את הרבים ולקרב לב בנים טועים אל אביהם שבשמים. האחד בכוחו למסור שיעורי תורה, השני גדול כוחו בשמחת הלבויות, ואילו השלישי ידיו רב לו באירוח מושלם, על כן יתכן שזוהי משימתו, לארח אנשים טועים ולקרבהם אל אביהם שבשמים, על ידי שיטעים להם מקדושת השבת וממטעמיה.

שבת שבתון

א. פירות שביעית המיוחדים למאכל אדם, אין מאכילין אותם לבהמה חיה ועופות. ואם הבהמה הלכה מעצמה תחת התאנה ואכלה, אין מחייבים אותו להחזירה, כפי שנאמר: "ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול".

ב. מותר להאכיל מאכל בהמה שהוא קדוש בקדושת שביעית, לבהמה של נכרי.

ג. אין מאכילין פירות שביעית שגדלו בקרקע ישראל לנכרי.

ד. מותר לחתוך פרי אף שדעתו לאכול חציו בלבד ונמצא שגורם על ידי החיתוך לזירוז הקלקול של החצי הנשאר, מפני שכל גרם הפסד פירות שביעית מותר ובפרט גרם שהוא בא מכח אכילת פירות שביעית שהדבר מותר.

ה. על האב לחנך את בניו הקטנים [שהגיעו לחינוך] שלא יזבזבו את האוכל שיש בו קדושת שביעית, משום חינוך, שגם באיסור דרבנן אין לאב להרגיל את בניו הקטנים לעבור על איסורי דרבנן.

ו. מותר ליתן פירות שביעית לתינוק אף על פי שהתינוק באכילתו יפורר וילכלך הנשאר כדרך התינוקות ויפסיד את האוכל הנשאר, וזאת משום דהוי גרם הפסד ומותר.

ז. כמו כן מותר ליתן לתינוק בנהה שלימה [שגדלה בתחילת השנה השביעית ויש בה קדושת שביעית] אף שיועד שהנשאר ימאס. ומה שיישאר בשיעור הראוי ולא נמאס ירכנו ויזרקנו לפת. ואם אפשר ליתן לתינוק רק חלק מהפרי בלי לגרום להפסד - עדיף לנהוג כך.

ח. יש אומרים שאין להניח שיריי אוכל בשמש או במקום שיגיעו זבובים או יתושים, או דבורים או פרעושים או כל מיני חרקים, שעל ידי זה המאכל יופסד מאכילת אדם. וכן אין להניח שיריי אוכל בחוץ במקום שהשלג ירד עליו ויפסד.

יש אומרים דמכיון שאין הקלקול נעשה בידים, אין זה בגדר של איסור הפסד פירות שביעית. וכן עיקר לדינא.

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: "כה אמר" (ירמיה ז)

הקשר לפרשה: בהפטרות זו מוזכר ענין הקרבנות ותכליתן שהיא לשמוע בקול השי"ת ולעשות את רצונו, ואז הקרבנות יהיו לרצון ולנחת רוח לפניו, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכר הקרבנות העולות לפניו אשי ריח ניחוח לה'.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת צו

1. מי הוא שציווה לחרוט על מצבתו 'הזקן הפשוט'?
2. האם מותר לתת לתינוק אוכל של שביעית שהתינוק יפורר אותו?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משוירי כנסת הגדולה

רבי שמעון יהושע חירארי זצ"ל

כבר בצעירותו ניכרו ברבי שמעון יהושע חירארי זצ"ל, סימני גדלות בתורה וביראת ה' טהורה, כך שעוד בהיותו צעיר לימים בגיל שש עשרה שנים בלבד, מונה לרב בעיר תמזרט ע"י הגאון רבי חיים חורי זצ"ל.

עם עלייתו ארצה התיישב בתל אביב, והקים עולה של תורה בעיר זו ועמד בראש מוסדות 'פיתוחי חותם' הכוללים למעלה מ-700 תלמידים, מגני ילדים ועד כוללי אברכים. בתקופה שבה כיהן מרן הגאון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל כרבה הראשי של ת"א, היו השניים מתועדים בכל יום שיש עוסקים בלימוד התורה הקדושה.

רבי שמעון נודע כגאון עצום בתורה בנגלה ובנסתר, ובקי גדול בכל חדרי הש"ס בצורה נפלאה. עיונו בש"ס היה מיוחד ומעמיק וכאשר דברו עמו על סוגיה כלשהיא היה צולל לתוך הסוגיה בגאונות ובחריפות. במהלך חייו זכה לחבר למעלה מ-60 ספרים העוסקים בנגלה ובנסתר. במשך שנים רבות נהג לקום בחצות הלילה ולעסוק בתורה עד הבוקר, גם כאשר היה חולה וחלש לא מש מתלמודו ואף בהליכתו היה שקוע בתורה.

עבר, והרב ממשיך בלימוד. השני עבר, ושוב הרב ממשיך בלימודו. כשהגיע האוטובוס השלישי, עלה הצדיק לאוטובוס, ניגש לאחד האנשים ואמר לו: "תן לי את הכסף שלקחת, אתה יודע שאסור לגזול כספי ציבור!". מיד הבחור הוציא ונתן לו את הקופה בחזרה.

עוד מסופר שלפני מספר שנים, הגיע אליו קבלן אחד שהתעניין מאוד בבית הכנסת של הרב. הוא הציע הצעות 'מפתות' תמורת המקום אולם הרב סירב בכל תוקף. כשראה שהצדיק אינו מסכים לו, הלה העז ובכעסו הרב משך לרב בזקנו. מיד קפצו על אותו קבלן תלמידיו והוציאוהו משם בבושת פנים.

החל הרב לבכות וביקש מהסובבים אותו, שיבואו לידו וכך אמר: "הבא נתפלל על אותו יהודי, שלא יקרה לו כלום, על כך שהוא ביזה את בית הקב"ה. מה שהיה חשוב לצדיק הוא ביזוי המקום ולא מה שנעשה לו! אולם הקב"ה תבע את דינו של הצדיק, ועוד באותו היום נפלה אבן על ראשו של הקבלן והוא נפטר ל"ע.

על הנהגתו הייחודית בעבודת ה' סיפר אחד מתלמידיו שלימד בת"ת 'פיתוחי חותם בתל אביב', שם היו מקפידים לתת ארוחת צהריים חמה מזינה ובשפע גדול לתלמידים.

"פעם אחת כשנכנסתי למטבח ראיתי שלט גדול על קיר המטבח ובו תפילה לבורא עולם. שאלתי את הטבח - מה מקום לתפילה זו?"

"וכך הוא ענה: הרב חירארי ביקש לפני שאני מכין את האוכל לתלמידים שלומדים תורה להתפלל את התפילה הזאת, כדי שהאוכל יהיה בקדושה ובטהרה וייתן לתלמידים כוחות גדולים ללמוד תורה..."

רבי שמעון נזהר מאוד בכבוד הזולת ורגשותיו, ומשום כך למשל לא דרש מהעולים לקריאת התורה שיתנדבו עבור בית הכנסת סכום כלשהו, כמו כן לא הסכים לגבאים לעבור בבית הכנסת עם קופת הצדקה על מנת שלא לבייש אדם שאין באפשרותו לתרום. מעולם לא אבה להתפרסם, ברח מן הכבוד ונהג לכתוב עצמו 'הזקן הפשוט', וכך גם ציווה לכתוב על מצבתו "זאת מצבת קבורת הזקן הפשוט". ואף על פי כן התפרסם כבעל רוח הקודש ורבים אשר שמעו על מופתיו פנו אליו בבקשת עצה וברכה.

ייעודו במסכת חייו המפוארת, בא לידי ביטוי בקירוב בני ישראל תחת כנפי השכינה, בשיעורי תורה והלכה שמסר בבתי הכנסת, ובמיוחד עודד את שומעי לקחו לקרוא בספר הזוהר. במקביל ייסד את מפעל 'הזוהר היומי' ללימוד ספר הזוהר בכל יום ולסיימו בכל שנה.

סיפר אחד מתלמידיו, שבעבר ביקש לשאול את הצדיק שאלה מסוימות, אולם בכל פעם התבייש הלה לשאול את הרב. לילה אחד בחלומו, רואה הוא את הרב שעונה לו תשובה על שאלתו. כאשר התעורר הלה, אמר לעצמו: "אם כן, אות הוא מהשמיים כי עליי לגשת ולשאול את הרב ולא להתבייש בשאלה זו!". כשניגש לרב לשאול את השאלה, פנה הצדיק אליו בחיוך ואמר: "עניתי לך על זה אתמול בלילה. נכון?!"

פעם אחת כשיצא מבית הכנסת לאחר התפילה וראה שלכלב גדול רודף אחרי יהודי. הכלב רץ מאוד מהר וכמעט הדביק את אותו אדם, שרץ בכל כוחו כדי לברוח ממנו. מיד הרים הרב את ידו ואמר: "בטל". מיד באותו רגע ניכר כאילו מישוהו בעט בחזקה בכלב, ומחמת אותה מכה ברח כל עוד נפשו בו וחדל לרדוף אחרי אותו יהודי.

מנהגו של רבי שמעון היה לקבץ את תלמידיו בכל ראש חודש לנסוע לקברות הצדיקים, ושם להעתיק בתפילה לישועת הכלל והפרט. המסלול היה קבוע ועבר דרך ציונים של מספר תנאים. פעם אחת התעכבו בתפילה על ציונו של אחד התנאים וכבר היה מאוחר, ולכן נאלצו 'לדלג' על ציונו של התנא הקדוש רבי יוסי דמן יוקרת זצ"ל. למחרת בתפילת השחרית פנה הרב לתלמידיו ואמר: "התנא ר' יוסי דמן יוקרת בא לאחד ממנו אתמול בלילה רבינו מגודל ענוותנותו לא רצה לומר, שבו היה המעשה אלא אמר 'לאחד מאתנו' והוא הביע אי שביעות רצון מכך שלא הגענו אליו להתפלל על ציונו. לפיכך עכשיו כולנו נבטל את סדר הלימוד וניסע לציון שלו..."

בראש השנה האחרון לחייו נעלמה קופת צדקה שהכילה תרומות לשיבה. כשבאו וסיפרו לצדיק, מה שאירע, הוא לקח עימו מספר תלמידים ואמר: "בואו וניסע". הם נכנסו לרכב והרב כיוון אותם לתחנת אוטובוס. הם עצרו את רכבם, ירדו ממנו והחלו ללמוד תורה באותה תחנת אוטובוס. החלו לעבור האוטובוסים בתחנה. האוטובוס הראשון

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • ספרדית +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם